

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Wood-Steel, a.s.**, IČO: 24207233
sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10

za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Insolvenční správci v.o.s.**, IČ: 228000
sídlem Na Míčánce 1044/39, Praha 6
zastoupená advokátem Mgr. Vojtěchem Novotným
sídlem Karlovo nám. 671/24, Praha 1.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, č. j. 34358/ENV/13, 803/570/13,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 23. 10. 2013, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, č. j. 34358/ENV/13, 803/570/13, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (tj. České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc) ze dne 2. 4. 2013, zn. ČIŽP/48/OOL/SR01/1301430.005/13/OMV.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 400 000 Kč za správní delikt dle ustanovení § 4 písm. c) zákona ČNR č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, v rozhodném znění účinném do 30. 4. 2014 (dále jen „zákon o ČIŽP“), spočívajícím v ohrožení životního prostředí v lesích a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
3. Správního deliktu podle ustanovení § 4 písm. c) zákon o ČIŽP se žalobkyně měla dopustit tím, že ohrozila životní prostředí v lese, když vlastním zaviněním vytvořila podmínky pro působení škodlivých biotických (kůrovců) a abiotických (větru a vody) činitelů na lesních pozemcích parcelní číslo 955/60, parcelní číslo 955/61 a parcelní číslo 955/158 v katastrálním území Nová Hradečná (705063), okres Olomouc. Skutek spočíval konkrétně v tom, že v listopadu 2012 žalobkyně vytěžila plochu 0,96 ha (0,94 ha na vlastním lesním pozemku parcelní číslo 955/61 v porostní skupině 10 Dm8 a 0,02 ha na lesním pozemku parcelní číslo 955/60 jiného vlastníka v porostní skupině 10 D1 13). Porost na jejím vlastním pozemku byl mladší 80 let. Neoprávněnou těžbou do 80 let věku lesa ohrozila především plynulé plnění funkcí lesa (především funkci stabilizační, půdoochrannou, vodohospodářskou a biologickou – produkční), protože lesní stanoviště vystavila nepříznivému vlivu vody a porosty sousedních vlastníků škodlivému působení větru a kůrovců.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval předchozí průběh správního řízení a závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí, současně shrnul obsah námitek vznesených žalobkyní v jejím odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc.
5. K námitce žalobkyně, že je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů, neboť není řádně objasněno, zda neoprávněnou těžbu provedla skutečně žalobkyně a nikoliv jiná právnická osoba (např. společnost TAGROS a.s. jakožto nájemce předmětného pozemku), žalovaný uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně byly jednoznačně uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání, jakož i podrobně rozepsány důvody, kterými se správní orgán prvního stupně řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Podle výpisu z katastru nemovitostí ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i ke dni provedení neoprávněné těžby, byla vlastníkem předmětného lesního pozemku parc. č. 955/61 žalobkyně, a to na základě kupní smlouvy ze dne 4. 10. 2012 (s právními účinky vkladu práva ke dni 5. 10. 2012). Z kupní smlouvy vyplývá, že prodávající seznámili žalobkyni s tím, že na předmět převodu uzavřeli nájemní smlouvy s nájemcem, společností TAGROS a.s., přičemž tyto nájemní smlouvy včetně plné moci vypověděli s účinky ke dni 31. 12. 2013. Jelikož jsou všechny uvedené písemnosti součástí správního spisu, je zřejmé, že správní orgán prvního stupně zjišťoval vlastnické (případně nájemní) vztahy k předmětnému lesnímu pozemku tak, aby nevznikly žádné pochybnosti. K těžbě na předmětném lesním pozemku došlo podle znaleckých posudků v měsíci listopadu 2012, tedy v době, kdy vlastníkem pozemku byla již žalobkyně a nájemcem stále společnost TAGROS a.s. Z dalších podkladů založených ve správním spise (zapůjčení lesního stroje - harvestoru žalobkyní, uzavření nájemní smlouvy k tomuto stroji žalobkyní, převzetí klíčů od tohoto stroje žalobkyní, organizování následného vyvezení vytěžené dřevní hmoty žalobkyní) je přitom zřejmé, že nepovolenou těžbu na lesních pozemcích provedla

žalobkyně (respektive učinila vědomé kroky k tomu, aby byla těžba provedena), nikoli společnost TAGROS a.s. Je tedy podle názoru žalovaného zřejmé, a ve správním spisu tak bylo ve věci prokázáno, že vědomé kroky k tomu, aby byla těžba provedena, učinila právě žalobkyně, neboť pokud by žalobkyně sama nechtěla provádět na lesním pozemku těžbu (případně by s touto činností vědomě nesouhlasila a nepodporovala ji), neobjednávala by si pro tuto činnost potřebný stroj a dokonce po jeho složení na pozemku by osobně nepřebírala od stroje klíče. Zcela nezpochybnitelná provázanost žalobkyně s provedenou neoprávněnou těžbou je pak zřejmá též z pravomocného Usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 23. 4. 2013, č. j. KRPM-152880-152/TČ-2012-140581-36, když z odůvodnění tohoto usnesení mimo jiné vyplývá, že pan R. O. jakožto majitel harvestoru, kterým byla podle znaleckého posudku soudního znalce F. Š. prokazatelně těžba v dotčené lokalitě provedena, vypověděl, že dne 15. 10. 2012 uzavřel se zástupcem žalobkyně (panem P. L. - předsedou dozorcí rady) nájemní smlouvu na předmětný lesní stroj s tím, že tento stroj byl dne 14. 11. 2012 nebo 15. 11. 2012 převezen k lesnímu pozemku v katastrálním území Nová Hradečná, který se měl těžit, přičemž převoz a převzetí klíčů si pan P. L. zajišťoval sám osobně.

6. K odvolací námitce žalobkyně, v níž rozporuje tvrzení uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, že by se správního deliktu (pokud by tento opravdu spáchala) měla dopustit úmyslně, žalovaný uvedl, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně činila vědomé kroky k tomu, aby byla těžba provedena a následně i k tomu, aby byla vytěžená dřevní hmota vyvezena. Těžba však proběhla i přesto, že již byl žalobkyni znám nesouhlasný závěr příslušného orgánu státní správy lesů ohledně provedení výchovné těžby na lesním pozemku parcelní číslo 955/61. Žalobkyni přitom musely být (i vzhledem k předmětu jejího podnikání a vzhledem k jejím dřívějším zkušenostem ze správních řízení, která s ní byla ve smyslu zákona o ČIŽP a zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů /lesní zákon/, v rozhodném znění /dále jen „lesní zákon“/, vedena) veškeré souvislosti, včetně možných následných dopadů na lesní pozemky a porosty dobře známy. Z prvostupňového rozhodnutí je tedy podle žalovaného zřejmé, že orgán prvního stupně hodnotil způsob vzniku a následky zjištěného stavu ve všech souvislostech, jak mu ukládá zákon, tj. zjišťoval nedostatky a škody na funkcích lesa jako složce životního prostředí, jejich příčiny a osoby zodpovědné za jejich vznik nebo trvání ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ČIŽP, přičemž žalobkyně provedla v daném případě těžbu úmyslnou, kterou nejen, že mohla ovlivnit, ale dokonce podle ustanovení § 33 lesního zákona ovlivnit měla.
7. Námitce žalobkyně ohledně nedostatečně odůvodněné výše pokuty žalovaný v napadeném rozhodnutí též nevyhověl, neboť bylo podle jeho názoru z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmé, že tento při určení výše pokuty přihlížel zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání, jak vyžaduje dikce ustanovení § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP, kdy správní orgán prvního stupně důvody pro stanovení výše pokuty v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně popsal. Jako k přítěžující okolnosti bylo správním orgánem prvního stupně přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobkyni prostřednictvím paní J. E. coby členky představenstva, jež byla jediná oprávněna za žalobkyni jednat samostatně, byla (či být měla) problematika ochrany lesa z hlediska možných dopadů na životní prostředí známa, a to minimálně z předcházejících správních řízení vedených sice s jinou právnickou osobou než se žalobkyní, avšak kde paní J. E. působila rovněž jako členka představenstva, jak bylo v prvostupňovém rozhodnutí podrobně rozvedeno. Jako zvláště přítěžující okolnost pak správní orgán prvního stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

označil skutečnost, že žalobkyně úmyslnou těžbu provedla i přesto, že jí nebyla příslušným orgánem státní správy lesů povolena ani těžba výchovná, a tudíž postupovala vědomě v rozporu s platnými právními předpisy. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, neboť má shodně za dostatečně prokázáno, že k ohrožení životního prostředí v lesích došlo výhradně v důsledku úmyslného jednání žalobkyně, které bylo zaměřeno pouze na získání požadovaného množství surového dříví (a tím dosažení hmotného prospěchu), bez ohledu na případné ohrožení nebo poškození životního prostředí v lese, a to nejen na pozemku v jejím vlastnictví, ale i na lesních pozemcích a porostech na její pozemek navazujících.

8. K další námitce žalobkyně, že není z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmé, na základě jakých hledisek byla uložena pokuta právě ve výši 400 000 Kč, žalovaný uvedl, že ustanovení § 4 zákona o ČIŽP umožňuje uložení pokuty až do výše 5 000 000 Kč, avšak žalobkyni byla uložena toliko ve výši 8 % z uvedené maximální možné výše, přitom je zřejmé, že správní orgán prvního stupně zohledňoval i výši škody z vytěžené dřevní hmoty a možného zisku tak, jak bylo vyčísleno ve znaleckém posudku Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů, kdy pokutu stanovil ve výši dvojnásobku způsobené škody, aby působila jednak satisfakčně, ale zároveň též preventivně, jinak by žalobkyně při stanovení nižší výše pokuty mohla, podle názoru žalovaného, páchat další protiprávní skutky s ohledem na tu skutečnost, že protiprávní jednání by bylo pro ni rentabilní.
9. K námitce žalobkyně, že správní orgán prvního stupně dostatečně nepřihlédl k osobním a majetkovým poměrům žalobkyně, aby se tak vyhnul uložení likvidační pokuty, žalovaný v napadeném rozhodnutí zhodnotil, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že přesto, že zákon o ČIŽP s poměry pachatele jako kritériem pro určení výše pokuty nepočítá, správní orgán prvního stupně při jejím stanovení i tak zkoumal majetkové poměry žalobkyně, které vzhledem k jeho poznatkům měl (např. přihlédl k údajům uvedeným v obchodním rejstříku, katastru nemovitostí, majetkovému prospěchu z těžby dřeva vyčíslenému ve znaleckém posudku Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů), což žalovaný shledává jako dostatečně získané poznatky k uložení právě takové výše pokuty, jakou správní orgán prvního stupně žalobkyni uložil. Žalovaný neshledává výši uložené pokuty jako likvidační, když ani sama žalobkyně nic takového netvrdí, kdy navíc mohla požádat příslušný celní úřad, jemuž se pokuta hradí, o posečkání s její úhradou, popřípadě zažádat o rozložení její úhrady na splátky.
10. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal skutečnosti, které by opravňovaly odvolání žalobkyně vyhovět, jakož i s ohledem na to, že pokuta byla stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 28. 8. 2013, tak, že odvolání žalobkyně se zamítá a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se potvrzuje.

III. Žaloba

11. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že nebylo bez pochybností prokázáno, že přezkoumávané jednání lze přičíst za vinu právě žalobkyni, když se jí v napadeném rozhodnutí nedostává přesvědčivých důkazů, kdo se správního deliktu dopustil a jaký měl ke způsobenému následku vztah.
12. Podle žalobkyně se správní orgán 1. stupně ani žalovaný nevypořádali bez pochybností, že se správního deliktu mohla dopustit jiná osoba, když v této souvislosti odkazuje žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

na skutečnost, že v době, kdy byla provedena nezákonná těžba, existoval k pozemku parcelní číslo 955/61 i nájemní vztah. Žalobkyně namítá, že žalovaný akcentoval pouze ta zjištění, která podporovala variantu, že se protiprávního jednání dopustila žalobkyně, zatímco zjištění, která tuto verzi zpochybňovala, záměrně opomíjel a nepostupoval podle ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, tedy v rozporu se zásadou vyhledávací, kdy navíc závěr o tom, že se správního deliktu dopustila právě žalobkyně, je postaven pouze na nepřímých důkazech. V tomto ohledu je tedy podle názoru žalobkyně napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami (k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71).

13. Žalobkyně namítá, že závěr o spáchání předmětného správního deliktu žalobkyní je postaven pouze na nepřímých důkazech. Pokud je odpovědnost na správní delikt dovozována z nepřímých důkazů, jak tomu bylo i v tomto případě, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních, což v rámci napadeného rozhodnutí splněno nebylo. Napadené rozhodnutí stojí podle žalobkyně pouze na jediném nepřímém důkazu, a to na zjištění, že v závěru roku 2012 si žalobkyně zapůjčila lesní stroj (harvestor), kdy zapůjčení tohoto stroje mělo být podle žalovaného demonstrací vědomých kroků žalobkyně k tomu, aby byla těžba provedena a dřevní hmota vyvezena. Skutková verze o zapůjčení harvestoru se sice opírá o shodnou výpověď zástupce žalobkyně (pana P. L.) a majitele harvestoru (pana R. O.), nicméně sama o sobě nevede k nezpochybnitelnému závěru o spáchání předmětného správního deliktu právě žalobkyní. Navíc nebyly podle názoru žalobkyně činy žádné kroky ke zjištění, natož k prokázání toho, kdo harvestor obsluhoval, případně na čí příkaz, a zda tímto harvestorem byla vytěžena veškerá dřevní hmota či nikoliv.
14. Žalobkyně dále rozporuje tvrzení žalovaného, že by se správního deliktu (pokud by tento opravdu spáchala) měla dopustit úmyslně. Jednání v úmyslu je podle názoru žalobkyně znakem skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP s tím, že i kdyby žalobkyně podcenila rizika plynoucí ze soukromoprávních dohod, stěží by mohla jednat v úmyslu způsobit následek předvídaný v ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP - na místě by bylo možné hovořit maximálně o zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Podle žalobkyně jsou nesrozumitelné úvahy žalovaného, kdy svůj závěr, že protiprávního jednání se dopustila právě ona, opírá o skutečnost, že bylo žalobkyni známo, že příslušný orgán státní správy lesů nesouhlasil s provedením výchovné těžby. Je pak zcela nelogické, aby existence zamítavého stanoviska k provedení výchovné těžby žalobkyní podporovala úvahu, že žalobkyně i přesto následně provedla nezákonnou těžbu, a v této části jsou tak úvahy žalovaného nesmyslné a nepřezkoumatelné.
15. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nesprávně vycházel z pravomocného usnesení Policie ČR o zahájení trestního stíhání s členkou představenstva (paní J. E.) a předsedou dozorčí rady (panem P. L.) žalobkyně, což bylo v rozporu s obecně platným principem presumpce neviny, když žalobou napadené rozhodnutí opřel o toto usnesení o zahájení trestního stíhání, neboť nelze presumovat, zda trestní stíhání vyústí v obžalobu či dokonce k vydání pravomocného odsuzujícího rozsudku. Závěr o tom, že uvedení zástupci žalobkyně naplnili tímž skutkem, pro který bylo vedeno správní řízení podle zákona o ČIŽP, také skutkovou podstatu trestného činu *zneužívání vlastnictví* podle ustanovení § 229 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, byl přinejmenším předčasný, a proto nemělo být usnesení o zahájení trestního stíhání jako podklad pro správní rozhodnutí v předmětné věci jakkoli relevantní. Žalobkyně proto namítá, že ve správním řízení byly použity nezákonné (nepřípustné) důkazy, což zatěžuje řízení vadou, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

16. Žalobkyně zpochybňuje i výši uložené sankce, když podle jejího názoru nebyla výše sankce v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněna, přičemž odkazuje na nutnost jasného vysvětlení pravidel, na základě kterých je sankce ve správním trestání ukládána (v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 7. 4. 2006, č. j. 6 As 23/2005 - 66). Ze strany správního orgánu prvního stupně ani žalovaného však nebyly podle názoru žalobkyně podniknuty žádné kroky ke zjištění skutečného stavu věci ohledně majetkové situace žalobkyně, či dokonce aby byl bez pochybností vyloučen možný likvidační následek v případě uložení pokuty ve výši 400 000 Kč žalobkyni, což je částka dvojnásobná jejímu údajnému majetkovému prospěchu.
17. V případě odkazu uvedeného jednak v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i v napadeném rozhodnutí žalovaného, na předcházející působišť statutárního zástupce žalobkyně (paní J. E.), pak není podle žalobkyně vůbec zřejmé, proč má být sankce udělená žalobkyni ovlivněna jednáním naprosto jiného subjektu (právnícké osoby, jejíž členkou představenstva paní J. E. dříve byla), neboť té se předmětné správní řízení netýká. Žalovaný tuto informaci navíc vyhodnotil jako přítěžující okolnost, což je podle názoru žalobkyně nejasné a nesrozumitelné.
18. V závěru žaloby pak žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je jednak nezákonné a jednak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto navrhuje, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh předcházejícího správního řízení, zrekapituloval obě vydaná rozhodnutí a plně odkázal na napadené rozhodnutí, kde podle jeho názoru zcela dostatečně a srozumitelně popsal konkrétní skutková zjištění a jejich následnou právní kvalifikaci. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že již v rámci odvolacího řízení šetřil, zda byly správním orgánem prvního stupně splněny podmínky stanovené zákonem, když ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně nebyla krácena na svých právech ani v rámci odvolacího řízení, kdy byl doplňován spis ve věci. Žalobkyně totiž byla vždy o postupu správního orgánu vyrozuměna a poučena o svých právech ve smyslu zásad správního řádu. Žalovaný má za to, že se všemi uplatněnými námitkami, včetně zpochybnění důvodnosti zařazení usnesení o zahájení trestního stíhání do spisu, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal, a jeho rozhodnutí tudíž neshledává nepřezkoumatelné, jak namítá žalobkyně.
20. Žalovaný k námitce žalobkyně, poukazující na chybný závěr žalovaného, že se správního deliktu dopustila právě ona, jenž byl postaven pouze na nepřímých důkazech, uvedl, že při dokazování odpovědnosti žalobkyně za prokázané ohrožení životního prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvořila podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, se vycházelo mimo jiné z podkladů prokazujících vlastnický vztah k lesnímu pozemku parcelní číslo 955/61 (výpis z katastru nemovitostí a kopie kupní smlouvy), ze znaleckých posudků (zpracovaných soudním znalcem panem F. Š. a Ústavem

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pro hospodářskou úpravu lesů) a z podaného vysvětlení žalobkyně na Policii ČR (resp. výpovědi pana P. L. coby předsedy dozorčí rady, který žil ve společné domácnosti s paní J. E., členkou představenstva, která byla současně statutárním orgánem žalobkyně). Podklady rozhodnutí, se kterými měla žalobkyně možnost se seznámit a vyjádřit se k nim, nikterak nezpochybnila. Ze spisu ve věci je zřejmé, že správní řízení bylo zahájeno s žalobkyní jako vlastníkem pozemku parcelní číslo 955/61. Zástupce žalobkyně (předseda dozorčí rady) přitom sám vypověděl (v rámci podaného vysvětlení na Policii ČR), že se domluvil s majitelem harvestoru (tj. stroje, kterým byla prokazatelně podle znaleckého posudku těžba provedena) na jeho zapůjčení a že na toto zapůjčení uzavřel nájemní smlouvu. Když majitel harvestoru složil tento stroj na lesní pozemek, předal zástupci žalobkyně od stroje klíče. Pravdivost uvedených souvislostí byla mimo jiné potvrzena též v pravomocném usnesení Policie ČR o zahájení trestního stíhání, na které proto žalovaný v napadeném rozhodnutí podpůrně odkázal. Z uvedeného je zřejmé, že i kdyby zástupce žalobkyně sám neobsluhoval stroj a tedy přímo osobně těžbu neprováděl, prokazatelně učinil kroky, které těžbu na lesním pozemku ve vlastnictví žalobkyně umožnily (provedl koupi pozemku, zajistil nájem i převzetí stroje, kterým byla těžba provedena, včetně převzetí klíčů). Žalobkyni přitom bylo známo, že se v daném případě jedná o lesní porost mladší 80 let, a tedy jaké povinnosti, stanovené lesním zákonem, pro ni v tomto případě ze zákona vyplývají (mimo jiné zákaz těžby v takových lesních porostech). Uvedené lze dovodit z toho, že žalobkyně požádala o provedení výchovné těžby v porostní skupině 10 Dm8, na lesním pozemku 955/61, a to o předpokládané výši těžby 120 m³, avšak příslušný orgán státní správy lesů s provedením výchovné těžby nesouhlasil, když zamítavé rozhodnutí bylo do datové schránky žalobkyně doručeno dne 15. 11. 2012. Přesto proběhla na předmětném lesním pozemku v období od 15. 11. 2012 do 20. 11. 2012 nepovolená těžba o celkovém množství 367,65 m³ dřevní hmoty, jak vyplývá ze znaleckého posudku soudního znalce F. Š. Zástupce žalobkyně sice v podaném vysvětlení uvedl, že zapůjčení stroje zajišťoval na základě žádosti pana J. Š. (který si údajně na společnost žalobkyně lesní pozemek parcelní číslo 955/61 koupil), z popsanych souvislostí však vyplývá, že pokud by žalobkyně sama nechtěla provádět na lesním pozemku těžbu (případně by s touto činností vědomě nesouhlasila či ji nepodporovala), neobjednávala by pro tuto činnost potřebný lesní stroj a dokonce po jeho složení by osobně nepřebírala od tohoto stroje klíče. Žalovaný dále uvedl, že i kdyby byla pravda, že lesní pozemek koupila žalobkyně pro někoho jiného, podle oficiálních podkladů je vlastníkem předmětného lesního pozemku a v tomto smyslu je rovněž zodpovědná za výkon vlastnických práv a povinností, jak vyplývá mimo jiné již na úrovni ústavního pořádku z Listiny základních práv a svobod, podle které vlastnictví zavazuje. Žalovaný tedy považuje odpovědnost žalobkyně za správní delikt podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP za věrohodně a přesvědčivě dovozenou, a to soustavou vzájemně se doplňujících nepřímých, ale i přímých (např. znalecký posudek stroje, kterým byla těžba prokazatelně provedena) důkazů. Lze tedy dovodit, že nepovolená těžba (s následkem vzniku ohrožení životního prostředí v lesích) byla provedena přinejmenším s vědomím žalobkyně (resp. byla umožněna na základě jí vědomě provedených úkonů). Z uvedeného pak vyplývá, že žalobkyně provedla kroky umožňující provedení těžby (zejména najmutím harvestoru, kterým byla těžba prokazatelně provedena a který byl na předmětném území zajištěn, jakož i osobním převzetím klíčů od tohoto stroje) vědomě.

21. K námitce žalobkyně na nezbytnost zkoumání existujících smluvních vztahů k lesnímu pozemku parcelní číslo 955/61 a z toho vyplývající úvahy, kdo provedl na předmětném

lesním stanovišti nepovolenou těžbu, žalovaný uvedl, že je velice nepravděpodobné (resp. nemožné), aby těžbu, která byla prokazatelně provedena zajištěným harvestorem, provedl někdo jiný než žalobkyně, či někdo, komu to žalobkyně jednoznačně umožnila. Z uvedené logické úvahy je tudíž zřejmé, že v žádném případě nebylo rozhodováno v rozporu se zásadou vyhledávací, ale naopak, že správní delikt (včetně odpovědnosti žalobkyně) byl prokazován v kontextu všech souvislostí.

22. Žalovaný dále konstatoval, že s připuštěním určité odchylky (byl šetřen již následně vzniklý stav) je možné dovodit, že zajištěným harvestorem byla vytěžena veškerá dřevní hmota na šetřeném lesním stanovišti, jak vyplývá ze znaleckého posudku. Žalobkyně ani v podaném odvolání, ani v žalobních námitkách nezpochybnila, že tento harvestor najímala právě ona a že dokonce osobně převzala od tohoto stroje klíče. Pro prokázání skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 4 zákona o ČIŽP (včetně odpovědnosti žalobkyně za vzniklý stav) byly tedy podle žalovaného ve správním spisu nashromážděny dostatečné důkazy, přičemž žalobkyně neuvedla žádné argumenty, které by takový závěr vyvrátily.
23. K žalobní námitce, která zpochybnila relevantnost založení pravomocného usnesení Policie ČR o zahájení trestního stíhání do spisu ve věci prokazování skutkové podstaty správního deliktu podle zákona o ČIŽP, se žalovaný zabýval již v napadeném rozhodnutí, kdy bylo dostatečným způsobem zdůrazněno, že tímto rozhodnutím není předjímán závěr, že by paní J. E. a pan P. L. naplnili rovněž skutkovou podstatu trestného činu *zneužívání vlastnictví*, kdy takové šetření žalovanému ani nepřísluší. Pravomocné usnesení bylo do spisu ve věci založeno pouze proto, že jím byla potvrzena odpovědnost žalobkyně ve vazbě na správní řízení vedené podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, tj. jeho konání, které způsobilo následek (ohrožení životního prostředí v lesích).
24. K námitce žalobkyně ohledně nedostatečně zdůvodněné výše stanovené pokuty, žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění v napadeném rozhodnutí (str. 11 - 12), s nímž se plně ztotožňuje. Při stanovení výše pokuty správní orgán prvního stupně zohlednil výši škody, která vznikla vytěžením dřevní hmoty a z případného možného zisku tak, jak bylo vyčísleno ve znaleckém posudku Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů. Přitom byla zohledněna obecná zásada, aby výše stanovované pokuty byla v takové výši, jež by nebyla nižší než obohacení, které žalobkyně nabyla následkem protiprávního jednání. V takovém případě by sankce neplnila svou individuálně preventivní povinnost, žalobkyně by mohla páchat další protiprávní skutky s ohledem na to, že protiprávní jednání by pro ni bylo rentabilní. Při stanovení výše pokuty rovněž správní orgán prvního stupně zkoumal, zda uložená výše nemůže být likvidační. Vzhledem k získaným poznatkům a vzhledem k ukládané výši pokuty neměl správní orgán prvního stupně důvod předpokládat, že by pokuta ve výši 400 000 Kč mohla být likvidační (nakonec ani v podaném odvolání, ani v žalobních námitkách žalobkyně netvrdí opak). Pokud by přesto (ač to žalobkyně neuvádí) mohlo dojít v případě neprodlené úhrady zaplacení stanovené výše pokuty k určitým problémům, dovoluje si žalovaný odkázat na to, že podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, má žalobkyně právo požádat příslušný celní úřad o posečkáni její úhrady, popřípadě rozložení její úhrady na splátky.
25. Žalovaný tak s ohledem na shora uvedené navrhl městskému soudu, aby žalobu zamítl.

V. Osoba zúčastněná na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

26. V souvislosti s novou judikaturou – rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 149/2017-121, podle kterého, „*skutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví; ustanovení § 140a (přerušení řízení), § 140b (zákaz vydání rozhodnutí) a § 140c (nově zahájená řízení) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, se na správní soudnictví nevztahují*“ a insolvenční správce svým postavením splňuje podmínky dotčení napadeným rozhodnutím dle § 34 s.ř.s., městský soud pokračoval v řízení (dosud přerušeném ze zákona) a zaslal insolvenčnímu správci vyrozumění o probíhajícím řízení. Insolvenční správce uplatnil právo osoby zúčastněné na řízení, k věci se však blížeji nevyjádřil.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Přitom vycházel podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Městský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
28. S přihlédnutím k množství argumentů, které se v žalobě opakují a překrývají (obdobně tomu bylo i v odvolacím správním řízení), nezbylo, než aby městský soud posoudil žalobní námitky podle principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě a odpovídat na každou jednotlivou dílčí otázku, ale na jednotlivé celkové právní problémy, které žaloba nastíní a se kterými se soud vypořádá. Odpověď na základní námitky v sobě může proto v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013 - č. j. 7 As 79/2012 - 54, ze dne 29. 8. 2013 - č. j. 7 As 182/2012 - 58 a ze dne 19. 2. 2014 - č. j. 1 Afs 88/2013 - 66).
29. Městský soud žalobu neshledal důvodnou a po skutkové i právní stránce se ztotožnil se žalovaným správním orgánem, tedy s posouzením skutkové i právní stránky tak, jak bylo podáno a vysvětleno v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí. Nutno konstatovat, že městský soud neshledal, že by tato rozhodnutí postížena vnitřní rozporností, že by si vzájemně odporovala nebo že by nebyla přezkoumatelná. Rozhodnutí jsou zcela jasná a nenaplnují znaky nicotnosti ve smyslu ustanovení § 77 správního řádu. Skutečnost, že žalovaný či správní orgán prvního stupně vyhodnotil důkazy jinak nebo odlišně od představ, argumentů a postoje žalobkyně, nemůže vést k závěru, že by ze strany žalovaného nedošlo k řádnému přezkoumání prvostupňového rozhodnutí. Městský soud má za to, že žalovaný i správní orgán prvního stupně pečlivě zhodnotili důkazy a jiné podklady a žalovaný pak z nich vyvodil odpovídající závěry. V řízení nedošlo k takovým procesním pochybením, která by pak měla vliv na to, že by bylo nutno správní rozhodnutí rušit a vracet věc na samý počátek.
30. Podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP *inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo*

poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.

31. V souzeném případě je ze správního spisu patrné, že správní orgán 1. stupně potřebná skutková zjištění opatřil na základě inspekčního šetření provedeného dne 20. 11. 2012. Na šetření za účelem dodržení potřebné objektivity přizval další nezávislé osoby (pracovníka příslušného orgánu státní správy lesů, pracovníky Policie ČR, zaměstnance Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů, předsedu představenstva společnosti TAGROS a.s. - t. č. nájemce předmětného pozemku a pracovníků těžařů v okolních lesích) a pořídil podrobnou fotodokumentaci. Správní orgán 1. stupně skutková zjištění shrnul v zápisu z inspekčního šetření vyhotoveného dne 21. 11. 2012, který zaslal žalobkyni jako přílohu k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 26. 2. 2013. S jeho zněním, stejně jako s pořízenou fotodokumentací, se žalobkyně mohla seznámit nahlédnutím do správního spisu. Správní orgán prvního stupně dále nařídil ústní jednání na den 11. 3. 2013, k němuž se žalobkyně bez omluvy nedostavila, a dále poučil žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Žalobkyně svého práva nevyužila, když nezaslala správnímu orgánu k dané věci žádné vysvětlení. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalobkyně byla seznámena s postupem správního orgánu prvního stupně a mohla na něj příslušným způsobem reagovat; její procesní práva proto byla zachována.
32. Z povahy věci se soud nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy *v prvním žalobním bodě* žalobkyně namítá, že není řádně objasněno, zda neoprávněnou těžbu provedla skutečně žalobkyně a ne jiná právnická osoba (např. společnost TAGROS a.s. jakožto nájemce předmětného pozemku), kdy k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, podle něhož platí: *Nevypořádá-li se správní orgán v souladu s § 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti.*
33. Napadené rozhodnutí vypořádává všechny námitky žalobkyně a obsahuje zcela zřejmé odůvodnění, z jakých důkazů žalovaný vycházel a jak je hodnotil. Žalovaný se námitkou dostatečného neobjasnění, zda neoprávněnou těžbu provedla skutečně žalobkyně či nikoliv, podrobně zabýval na straně 8 - 9 napadeného rozhodnutí. Žalovaný přičetl protiprávní jednání žalobkyni v důsledku nepovolené těžby na lesním pozemku parc. č. 955/61 na základě průkazného zjištění vlastnického práva k pozemku parcelní číslo 955/61, podloženého kupní smlouvou ze dne 4. 10. 2012, výpisem z katastru nemovitostí ze dne 28. 11. 2012, vypovězenými nájemními smlouvami s právnickou osobou TAGROS a.s. s platností výpovědi ke dni 31. 12. 2013 a další řadou důkazů, které potvrzují vědomé kroky žalobkyně k provedení těžby na pozemku. Žalovaný, stejně jako správní orgán 1. stupně konkrétně předestřeli i další jednání žalobkyně vedoucí k protiprávní činnosti - zapůjčení lesního stroje - harvestoru, jímž byla podle znaleckého posudku soudního znalce F. Š. vykonána neoprávněná těžba lesního pozemku žalobkyně, když nájemní smlouvou k tomuto harvestoru bylo prokázáno, že k uzavření nájemní smlouvy k harvestoru došlo předsedou dozorčí rady žalobkyně, panem P. L., jenž podle výpovědi majitele stroje tento osobně převzal na lesním pozemku žalobkyně, a to spolu s klíči od tohoto stroje. Podle názoru městského soudu se tak žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

s námitkou žalobkyně, že by ve správním řízení nebylo prokázáno, že vědomé kroky k tomu, aby byla těžba provedena, učinila právě žalobkyně, neboť pokud by žalobkyně s touto činností vědomě nesouhlasila, neobjednávala by si pro tuto činnost potřebný stroj, nepřebírala by po jeho složení na jejím pozemku od stroje klíče, ani by zcela jistě neorganizovala vyvezení vytěžené dřevní hmoty z jejího pozemku. Napadené rozhodnutí žalovaného proto není s ohledem na podrobné vypořádání se s touto odvolací námitkou žalobkyně ze strany žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ve svých důsledcích tak správní orgán prvního stupně jakož i žalovaný správně vyvodil uvedené závěry ohledně naplnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, neboť provedené úkony ze strany žalobkyně (zejména pronajmutí si lesního stroje a převzetí klíčů od tohoto harvestoru, jímž byla podle znaleckého posudku vykonána neoprávněná těžba na lesním pozemku) zakládají odpovědnost žalobkyně, která je vlastníkem předmětného lesního pozemku, jako právnické osoby podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, když prokazují, že žalobkyně použití lesního stroje – harvestoru k neoprávněné těžbě na jejím vlastním pozemku objednala, tedy přikázala nebo minimálně dovolila.

34. Soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
35. Nejsou důvodné ani námitky žalobkyně, že závěr žalovaného nepostačuje v tom, že je postaven pouze na nepřímých důkazech, když skutková verze o zapůjčení lesního stroje se sice opírá o shodnou výpověď zástupce žalobkyně – předsedy dozorčí rady (pana P. L.) a majitele harvestoru, nicméně sama o sobě nevede k nezpochybnitelnému závěru, že se žalobkyně dopustila vytýkaného správního deliktu. Správní orgány navíc hodnotily výpovědi tendenčně, jelikož vůbec nepřihlédly k tomu, že podle slov předsedy dozorčí rady byl předmětný harvestor najat na žádost pana J. Š., a po předání tohoto stroje panu J. Š. se pan P. L. již nadále v této věci nikterak neangažoval. Podle názoru žalobkyně tak žalovaný prokazatelně nezjistil, natož neprokázal, kdo harvestor obsluhoval, případně na čí příkaz.
36. K uvedenému je třeba konstatovat, že následkem správního deliktu podle ustanovení § 4 zákona o ČIŽP je obecně ohrožení nebo poškození zájmu chráněného zákonem (objektu správního deliktu), když znakem objektivní stránky deliktu je následek v podobě ohrožení nebo poškození životního prostředí v lesích. Právnická osoba pak podle ustálené judikatury odpovídá za správní delikt objektivně, tj. za porušení právní povinnosti, kdy u právnické osoby jako osoby ani zavinění pojmově existovat nemůže (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006 - 65), nicméně v dané věci je znak zaviněného jednání dle § 4 písm. c) zákona třeba spojovat s vědomím, že prováděná činnost je neoprávněná.
37. Právnická osoba se nemůže odpovědnosti za správní delikt zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za správní delikt považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení správního deliktu. Právnické osoby jakožto osoby umělé nemohou jednat (ať právně, nebo protiprávně) jinak, než toliko prostřednictvím konkrétních fyzických osob. Na deliktně významném jednání se potom nezřídka může podílet více osob spojených různými smluvními vztahy (vlastník lesa, dodavatel např. těžebních prací, subdodavatelé apod.).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

38. Právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků správního deliktu došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za správní delikt považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. Za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za správní delikt považuje a) statutární orgán nebo člen statutárního orgánu, b) jiný orgán právnické osoby nebo jeho člen, c) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení, d) fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby, e) fyzická osoba, kterou právnická osoba používá při své činnosti, nebo f) fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila.
39. Odpovědnost právnické osoby za správní delikt není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za správní delikt považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za správní delikt došlo při činnosti právnické osoby. Odpovědností právnické osoby za správní delikt není dotčena případná odpovědnost za přestupek fyzických osob, jejichž jednání je přičitatelné právnické osobě, a odpovědností za přestupek těchto fyzických osob není dotčena odpovědnost právnické osoby za správní delikt. Uvedené vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 213/2016 - 60, jehož právní věta stanoví: „*Pro posouzení, zda je právnická osoba odpovědná za spáchání správního deliktu v souvislosti s jednáním jejího zaměstnance (případně člena nebo statutárního orgánu), je podstatné, zda k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby, tedy zda při činnosti, jíž byl způsoben protiprávní stav, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba není za excesivní jednání svého zaměstnance odpovědná. Toto odpovídá též argumentace Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 As 131/2016 - 25, podle něhož pro uznání právnické osoby odpovědné za protiprávní čin není nutné za všech okolností zjistit konkrétní fyzickou osobu, která se dopustila tohoto činu, pokud je dostatečně zjištěno, že jednání této fyzické osoby je právnické osobě přičitatelné.*“.
40. Správní orgán 1. stupně, jakož i následně žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí, tak postupovali podle shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu, když nezjišťovaly, kdo konkrétně harvestor obsluhoval při samotném provádění neoprávněné těžby na lesním pozemku. Jako podstatné vyhodnotily správní orgány řadu důkazů. Vyhodnotily, že žalobkyně je vlastníkem vytěženého pozemku, že předseda dozorčí rady uzavřel nájemní smlouvu k předmětnému harvestoru, že posudek soudního znalce potvrdil, že neoprávněná těžba lesního pozemku byla provedena právě předmětným harvesterem, že předseda dozorčí rady žalobkyně osobně převzal od majitele harvestoru klíče a výslovně uvedl, že řidiče pro obsluhování předmětného stroje si již zajistí sám. Jestliže pak správní orgány nepřihlédly k tvrzení žalobkyně, že předmětný harvestor byl najat na žádost pana J. Š., a po předání tohoto stroje panu J. Š. se pan P. L. již nadále v této věci nikterak neangažoval, nelze v tomto postupu správními orgány ničeho vytykat, kdy obecně v oblasti správního trestání platí, že veřejnoprávní deliktní odpovědnosti se nelze vyhnout poukazem na obchodní (soukromoprávní) vztah (smlouvu) a na případné

porušení podmínek ze strany druhého účastníka takového vztahu. Nadto údajné dohody s panem J. Š. nebyly v průběhu správního řízení ze strany žalobkyně předloženy, nelze tudíž ani ověřit věrohodnost tvrzení žalobkyně. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nedochází smluvním ujednáním k přenosu veřejnoprávní odpovědnosti vlastníka na jiný subjekt. Druhý zmiňovaný je v pozici povinného ze smlouvy a dopadá na něj případný smluvní regresní nárok. Povinnosti tohoto subjektu jsou však ryze soukromoprávní povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 15/2007 - 149, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 As 4/2009 - 67, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 110/2011 - 59). Přičitatelnost těžby žalobkyni a její vědomost o tom, že jde o neoprávněnou těžbu, lze přesvědčivě dovodit i z další skutečnosti, již je existence zamítavého stanoviska k provedení výchovné těžby žalobkyní, tedy z toho, že to byla právě žalobkyně a nikdo jiný, kdo o těžbu usiloval, avšak nezískala příslušné povolení.

41. Z okolností posuzovaného případu plyne, že žalobkyně byla jedinou osobou, která by z předmětné činnosti profitovala, navíc za situace, kdy předseda dozorčí rady jakožto zástupce žalobkyně uzavřel nájemní smlouvu k lesnímu stroji, jímž byla neoprávněná těžba provedena, a tento stroj též osobně převzal na pozemku ve vlastnictví žalobkyně, a to od majitele harvestoru osobně. Pokud se na neoprávněné těžbě lesního pozemku ve vlastnictví žalobkyně podílela jiná osoba, z okolností případu je zřejmé, že tak činila v zájmu žalobkyně, a také „na její účet“.
42. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 As 15/2007 - 141) platí, že *„[k]e spáchání správního deliktu a vzniku odpovědnosti vlastníka lesa dle zákona o inspekci musí být mj. naplněny všechny znaky skutkové podstaty [...]“*. To znamená, že musí být naplněna zejména objektivní stránka deliktu, jejímiž obligatorními znaky jsou jednání, následek a příčinná souvislost, a v případě citované skutkové podstaty i znak zavinění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 15/2007 - 153). Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán musí prokázat, že konkrétní osoba svou činností nebo nečinností vytvořila podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů (jednání), že se tak stalo jejím vlastním zaviněním a že došlo k zákonem předvídanému následku, tedy že životní prostředí bylo ohroženo či poškozeno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2011, č. j. 3 As 11/2011 - 74). Předmětem dokazování musí tedy být nejenom sankcionované jednání a způsobený následek, ale současně je vždy třeba důkazu o tom, že jak jednání, tak i následek vznikly zaviněně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 15/2007 - 149). Zavinění pak může být buď nedbalostní, nebo úmyslné a skládá se ze složky intelektuální a složky volní. Obsah či absence každé z nich pak určuje konkrétní závěr o formě zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 15/2007 - 149).
43. Městský soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že znakem skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP je toliko jednání v úmyslu, když ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stačí zavinění z nedbalosti, nevyplyvá-li z dikce zákona, že je třeba zavinění úmyslného, což právě dikce ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP nenaplnňuje. Námitku žalobkyně ohledně možnosti spáchání správního deliktu podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP proto shledává soud jako lichou.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

44. Konečně nejsou důvodné ani námitky žalobkyně, že ve správním řízení byly použity nezákonné (nepřípustné) důkazy, když žalovaný nesprávně vycházel z pravomocného usnesení Policie ČR o zahájení trestního stíhání s členkou představenstva a předsedou dozorcí rady žalobkyně, což bylo v rozporu s obecně platným principem presumpce neviny, neboť nelze presumovat, zda trestní stíhání vyústí v obžalobu či dokonce k vydání pravomocného odsuzujícího rozsudku.
45. K možnosti použít důkazní prostředky získané v průběhu trestního řízení též v jiných správních řízeních, tedy použitelnost důkazního prostředku z trestního řízení i pro řízení o správním trestání, vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud sice posuzoval použití listin z trestního řízení pro řízení daňové, nicméně obecně použitelný je jeho výklad, že takové listiny jsou použitelné jako důkaz, *dostaly-li se do sféry správního orgánu zákonným způsobem, jsou-li přístupné účastníku tak, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění z nich vyplývající upřesnily, korigovaly či vyvrátily. V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daňovém řízení, je třeba tento rozpor odstranit, a to zpravidla výsledkem dotyčných svědků.*
46. Z uvedeného vyplývá, že skutečnosti vyplývající z trestního řízení, vedeného na základě oznámení společnosti TAGROS a.s. (nájemce pozemku) jako osoby poškozené, byly použitelné v rozsahu, že prokazovaly provázanost žalobkyně s provedenou těžbou, vývoz vytěžené dřevní hmoty ve prospěch žalobkyně, vyplývajícího z jednání mezi zástupcem žalobkyně a společností FINETRANS, s.r.o., která vlastnila vyvážecí soupravu apod. Pro posouzení jednání žalobkyně ve věci správního deliktu nebyl tedy podstatný výsledek trestního řízení a odsouzení určité osoby pro určitý trestný čin, ale skutečnosti, které prokazovaly konkrétní skutková jednání žalobkyně, provázanost zájmu žalobkyně o těžbu na předmětném pozemku, zajištění této těžby a odvoz dřevní hmoty, neboť umožnily identifikaci osoby, která je ve správním řízení odpovědná za neoprávněnou těžbu. Za situace, kdy žalobkyně měla prokazatelně možnost se s těmito důkazy seznámit na základě vyrozumění ministerstva, kdy měla možnost uplatnit svá práva, podávat vyjádření a navrhnout důkazy, čehož nevyužila, nelze posuzovat skutečnosti zjištěné v rámci trestního řízení za důkazy nepřípustné či nezákonně získané a nepoužitelné pro správní řízení.
47. Uvedené důkazy zjištěné z trestního řízení tak doplňují a potvrzují dostatečnou průkaznost důkazů, zjištěných a hodnocených správními orgány obou stupňů v řízení o správním deliktu. Tvoří tak s ostatními sice řadu nepřímých důkazů, ale takových, které ve své provázanosti a dostatečné vypovídající hodnotě postačují k nepochybnému závěru, že žalobkyně se předmětné protiprávní činnosti dopustila, a to zcela vědomě s důsledkem ohrožení životního prostředí tak, jak pro vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů předvídá právní úprava ohrožovacího deliktu dle § 4 písm. c) ČIŽP.
48. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že uložená výše pokuty je nedostatečně odůvodněná, když ani z jednoho správního rozhodnutí není jasné, na základě jakých hledisek byla uložena pokuta právě ve výši 400 000 Kč, což je částka dvojnásobná údajnému majetkovému prospěchu, kterého se mělo žalobkyni dostat. S touto námitkou pak souvisí též námitka nesrozumitelnost zmínky o recidivě jediné členky statutárního orgánu žalobkyně - paní J. E., k níž navíc bylo správním orgánem prvního stupně přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

49. Podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP platí, že *při určení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.*
50. Správní orgán se při ukládání sankcí musí důsledně řídit podmínkami stanovenými v zákoně. Tato činnost správního orgánu je důležitá pro spravedlivé a správné ukládání sankcí. Jedná se o tzv. zásadu zákonnosti, na kterou, v rámci principů správního trestání, navazuje zásada individualizace sankce. Ta spočívá v tom, že druh sankce a její výměra musí být v konkrétním případě stanoveny tak, aby odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem případu. Tyto zásady byly již v minulosti konstatovány soudní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 As 20/2005 - 66).
51. Pokud správní orgán neupustí od uložení sankce, musí určit, jaký druh sankce a v jaké výměře za správní delikt uloží. Při ukládání sankce je správní orgán povinen zabývat se všemi okolnostmi, které zákon stanovuje či předpokládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl a ke které nikoliv. Dále je správní orgán povinen podrobně odůvodnit, jaký vliv měly všechny zjištěné okolnosti na ukládanou sankci a její výměru. K naplňování této povinnosti slouží přitěžující a polehčující okolnosti, které vypovídají o konkrétních okolnostech souvisejících se spácháním správního deliktu. Každá ukládaná sankce by potom měla být s ohledem na konkrétní případ stanovena přiměřeně, způsobem nepřipouštějícím pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Řádné odůvodnění ukládané sankce je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden.
52. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *při stanovení výše pokuty nelze resignovat jen na rekapitulaci skutkových zjištění a konstatování zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68).
53. Ustanovení § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP tedy stanovuje kritéria, na základě kterých se *zejména* určuje závažnost správního deliktu, ke kterým správní orgán musí přihlídnout při určení druhu sankce a její výměry (závažnost, způsob, doba trvání a následek protiprávního jednání). Správní orgán v dané věci při stanovení výše pokuty vyhodnotil skutek za závažný, a to vzhledem k věku vytěženého porostu (nezákonná a neoprávněná těžba v lesním porostu mladším 80 let), ke způsobu jednání žalobkyně (která i přes nesouhlas příslušného orgánu státní správy lesů tuto těžbu provedla), k době trvání ohrožení životního prostředí v lese (jež nastalo v měsíci listopadu 2012 a trvalo minimálně do doby vydání správního rozhodnutí) a k následku protiprávního jednání, jímž je omezeno plnění funkcí lesa (lesní stanoviště pozemku parcelní číslo 955/61 bylo ohroženo vodou a sousední porosty byly ohroženy větrem a kůrovcem). Správní orgán prvního stupně pak srozumitelně popsal, jakým výpočtem dospěl k výši zisku z protiprávní činnosti, když přihlédl k výši škody z vytěžené dřevní hmoty a předpokládanému zisku z protiprávní činnosti tak, jak bylo vyčísleno ve znaleckém posudku Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů, kdy náklady spojené s nákupem pozemku představovaly částku 460 000 Kč, vytěženo bylo 390 m³ a kalkulace ceny dřeva byla znaleckým posudkem vyčíslena na 649 690 Kč – majetkový prospěch z těžby byl proto oceněn na částku 200 000

Kč. S tímto správním uvážením správního orgánu prvního stupně ohledně stanovení pokuty v dvojnásobné výši majetkového prospěchu žalobkyně se pak v napadeném rozhodnutí žalovaný zcela ztotožnil, přičemž na něj toliko pro stručnost odůvodnění odkázal.

54. Soud tedy po posouzení uvedených skutečností dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí i z tohoto hlediska ob stojí a že správní orgány v dostatečné míře objasnilly a uvedly důvody, které lze označit za standardní znaky každého posuzovaného případu, které je vedly k uložení konkrétní výše pokuty, a to právě ve výši 8 % horní hranice zákonem stanovené horní sazby. Lze poté uzavřít, že žalobkyni nebyla uložena pokuta ve zjevně nepřiměřené výši, jelikož jakákoli nižší pokuta by podle názoru soudu nebyla schopna řádně naplnit účel postihu, čímž by došlo ke zneužití správního uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu.
55. Městský soud dospěl v tomto případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 400 000 Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž její výše odpovídá danému porušení zákona o ČIŽP, jakož i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 4 písm. c) za užití ustanovení § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP v rozmezí do 5 000 000 Kč. Pokuta byla uložena v dolní polovině sazby a představuje toliko 8 % horní zákonné sazby, což shledává městský soud za zcela přiměřenou výši vzhledem k rozsahu, povaze a závažnosti následků jednání žalobkyně, tedy charakteru spáchaného správního deliktu. Výše pokuty byla podle názoru soudu rovněž ze strany správního orgánu prvního stupně řádně odůvodněna, jak je podrobně rozvedeno na straně 6 prvostupňového rozhodnutí, s jehož argumentací se žalovaný též následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí plně ztotožnil. Toto správní uvážení žalovaného ohledně výše stanovené pokuty shledává též městský soud za dostatečně odůvodněné, když z napadeného rozhodnutí je zřejmé, k jakým okolnostem bylo při stanovení výše pokuty přihlédnuto. Sedmý žalobní bod městský soud neshledal důvodným.
56. K námitce žalobkyně ohledně nesrozumitelnosti zmínky o recidivě paní J. E. jako jediné členky statutárního orgánu žalobkyně, jež vyhodnotily správní orgány jako přítěžující okolnost, městský soud zdůrazňuje, že v rámci správního trestání je možné k recidivnímu chování jakožto k přítěžující okolnosti přihlédnout, neboť *na druh a výměru sankce má*, mimo jiné, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004 - 51, *vliv, zda jde o osobu dosud za přestupek nepostíženou nebo známou příslušnému správnímu úřadu pro časté opakování uvedených protiprávních jednání*. Fakultativní uložení pokuty až do výše dvojnásobku oproti ustanovení § 4 zákona o ČIŽP (čili do 10 000 000 Kč) je navíc s ohledem na použitou formulaci *"lze uložit další pokutu"* umožněno dikcí ustanovení § 5 odst. 3 zákona o ČIŽP v případě recidivy, tj. opakovaného porušení jakékoli povinnosti, za níž se ukládá pokuta podle tohoto zákona, a to do jednoho roku od nabytí právní moci předchozího rozhodnutí o uložení pokuty. Ze správních rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vzaly za přítěžující okolnost skutečnost, že žalobkyni byla problematika ochrany lesa z hlediska možných dopadů na životní prostředí již dobře známa, a to právě minimálně z předcházejících správních řízení vedených sice s jinou právnickou osobou než je osoba žalobkyně, avšak jejíž byla paní J. E. rovněž členkou představenstva, kdy na spisové značky těchto jednotlivých správních řízení je podrobně odkázáno na straně 7 prvostupňového rozhodnutí, s jehož argumentací se žalovaný též následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil. Jelikož byla paní J. E. v rozhodné době jedinou členkou představenstva žalobkyně, která byla oprávněna jednat

jménem žalobkyně samostatně, jak vyplývá z veřejně přístupného výpisu z obchodního rejstříku, do něhož městský soud pro ověření této skutečnosti nahlédl, souhlasí soud s názorem žalovaného, že tato musela o nezákonnosti případné těžby lesního porostu mladšího 80 let z předchozích správních řízení vědět. Nicméně i přes zmíněnou přítěžující okolnost, ke které byl správní orgán prvního stupně oprávněn podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona o ČIŽP přihlédnout, neuložil pokutu až do výše dvojnásobku oproti ustanovení § 4 zákona o ČIŽP 10 000 000 Kč), nýbrž uložil pokutu toliko ve výši 8 % horní hranice zákonem stanovené horní sazby (resp. ve výši 4 % horní hranice zákonem stanovené horní sazby, pokud by byly správním orgánem zohledněny podmínky ustanovení § 5 odst. 3 zákona o ČIŽP), což shledává též městský soud jako adekvátní výši pokuty.

57. Závěrem se městský soud zabýval námitkou, že při stanovení výše pokuty nebyly dostatečně zohledněny majetkové poměry žalobkyně, neboť ze strany správních orgánů nebyly podniknuty dostatečné kroky ke zjištění skutečného stavu věci tak, aby byl bez pochybností vyloučen možný likvidační následek, který by výše pokuty na existenci žalobkyně mohla mít.
58. Ohledně otázky potencionálního likvidačního účinku soud nejprve odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, který ukládá povinnost přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejvyšší správní soud v tomtéž usnesení dále uvádí, že *správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.* Vzhledem k tomu, že žalobkyně během správního řízení své majetkové poměry ničím nedoložila, správní orgány mohly vycházet pouze z údajů získaných během správního řízení. V tomto smyslu vzal správní orgán prvního stupně v úvahu, že žalobkyně jednala vědomě, tedy úmyslně, v zájmu dosažení majetkového prospěchu, jehož odhad byl na základě znaleckého posudku vyčíslen na 200 000 Kč, uložená pokuta 400 000 Kč tedy dosahovala dvojnásobku čistého zisku z protiprávní činnosti, když zohlednil též informaci o základním kapitálu společnosti žalobkyně, jež v posuzované době činil podle výpisu z obchodního rejstříku 2 000 000 Kč, jakož i skutečnosti plynoucí z katastru nemovitostí, že žalobkyně byla vlastníkem nemovitého majetku s lesními pozemky o rozloze cca 12 ha.
59. Na základě těchto údajů pak dospěl správní orgán prvního stupně ke správnému závěru, že výše pokuty pro žalobkyni nemohla být likvidační. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že daný pozemek byl v době těžby v nájmu. Žalovaný se v této odvolací námitce opět ztotožnil s právním názorem správního orgánu prvního stupně, který se podle jeho názoru dostatečně vypořádal s argumentací ohledně výše uložené pokuty, kdy navíc zákon o ČIŽP s poměry pachatele jako kritériem pro určení výše pokuty vůbec nepočítá.
60. Za této situace dospěl též městský soud k závěru, že předmětná pokuta není v takové výši, aby byla způsobila sama o sobě přivodit platební neschopnost žalobkyně. Podle soudu nemůže být předmětná pokuta tím určujícím důvodem, pro který by se žalobkyně dostala do platební neschopnosti nebo byla nucena ukončit podnikatelskou činnost. Existují ekonomické nástroje, které jsou adekvátně využitelné pro odvrácení akutní, ale i

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dlouhodobě nepříznivé ekonomické situace. Využití možnosti splátkového kalendáře či odložení splatnosti pokuty je nepochybně způsobilé zmírnit citelnost zásahu do majetkové sféry žalobkyně uložením sankce za předmětný delikt. Soudu však není známo, že by žalobkyně využila jakýkoli z uvedených institutů, když ze správního spisu je zřejmé, že tato ani o jednu možnost z výše uvedených v rámci správního řízení nepožádala.

61. Městský soud uzavírá, že námitku nepřiměřenosti uložené pokuty dále posuzoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 250/2014-35, mimo jiné uvedl: *„Závěrem lze podotknout, že účelem korektivu zákazu ukládání sankcí v likvidační výši je zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej vykládat tak, aby sloužil k ochraně subjektů v hospodářských potížích před trestem za porušení jejich právních povinností tím, že každý podnikatel vykazující účetní ztrátu by se v takovém případě mohl vyhnout postihu, resp. vyhnout sankci v citelné výši. Takový postup by popíral preventivní a represivní funkci trestu, tedy samotný smysl správního trestání.“* Uloženou pokutu zcela jistě v intencích citovaného rozsudku NSS nelze označit jako excesivní trestání ze strany správních orgánů, když tato byla uložena toliko ve výši 8 % horní hranice zákonem stanovené horní sazby. V době uložení pokuty ze strany správního orgánu prvního stupně pak nic nenasvědčuje skutečnosti, že majetková situace žalobkyně byla natolik nepříznivá, aby odůvodňovala uložení pokuty ještě v nižší výši než 8 % horní hranice zákonem stanovené horní sazby. Uložená pokuta se tak jeví jako přiměřená vzhledem k rozsahu, povaze a závažnosti následků jednání žalobkyně, tedy charakteru spáchaného správního deliktu, jakož i majetkovým poměrům žalobkyně. Výše pokuty byla podle názoru soudu rovněž ze strany správního orgánu prvního stupně řádně odůvodněna na straně 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí, jakož i ze strany žalovaného na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Městský soud proto ani neshledal důvod pro moderaci uložené pokuty ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. Osmý žalobní bod městský soud neshledal důvodným.
62. Závěrem soud případ posoudil z hlediska požadavku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. Vzhledem k tomu, že příslušná právní úprava (nová právní úprava správního práva trestního, účinná od 1. 7. 2017) od spáchání správního deliktu nedoznala žádné změny příznivější pro žalobce, postup dle požadavku Nejvyššího správního soudu se v dané věci neuplatní, neboť se pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu (resp. nově přestupku), tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.

VII. Závěr

63. Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

64. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu